

In zaak 225/82,

RUDY VERZYCK, adjunct-inspecteur van Financiën bij de Belgische overheid, wonende te Ichtegem (Ernegem), België, bijgestaan en vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Biver, advocaat,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door H. van Lier, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 28 mei 1982 om verzoeker niet toe te laten tot het schriftelijk examen van vergelijkend onderzoek COM/A/325; veroordeling van de Commissie om alle nodige maatregelen te nemen tot uitvoering van 's Hof's arrest, en verwijzing van verweerster in de kosten van het geding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: U. Everling, kamerpresident, Y. Galmot en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

- openbare financiën/boekhouding/audit;
- algemene administratie.”

I — De feiten en het procesverloop

1. De Commissie van de Europese Gemeenschappen, verweerster, publiceerde in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 12 september 1981 (C 233, blz. 21) de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/A/325, betreffende een „algemeen vergelijkend onderzoek aan de hand van schriftelijke bewijsstukken en een examen voor de vorming van een reserve van administrateurs in de rangen 7 en 6 van de categorie A.”

Volgens de aankondiging had het vergelijkend onderzoek tot doel de vorming van een reserve „ten einde te kunnen voorzien in vacatures van daarmee overeenkomende bestaande of nieuwe posten bij de diensten van de Commissie, waarvan de taken bestaan in het verrichten van scheppende werkzaamheden, studies of controle in verband met de activiteiten van de Gemeenschappen op het terrein van de politieke, administratieve en financiële wetenschappen, op een van de volgende werkgebieden:

- buitenlandse betrekkingen;
- pers en informatietechnieken;

De bijzondere voorwaarden voor deelneming, vermeld in punt III B van de aankondiging, betroffen voornamelijk vier vereisten met betrekking tot de leeftijd van sollicitant, de getuigschriften of diploma's, de beroepservaring en een zekere talenkennis.

2. Op 30 november 1981 solliciteerde verzoeker in het kader van het vergelijkend onderzoek COM/A/325, waarbij hij koos voor het werkgebied openbare financiën/boekhouding/audit.

Op 1 maart 1982 deelde het hoofd van de afdeling Aanwerving verzoeker mee, dat de jury van het vergelijkend onderzoek, na in eerste instantie te hebben vastgesteld dat hij voldeed aan de voorwaarden voor toelating tot het onderzoek, had gemeend zijn sollicitatie te moeten afwijzen. Als reden werd opgegeven dat de jury „vervolgens de kwalificaties van de sollicitanten nader (heeft) onderzocht, onder meer om na te gaan in hoeverre hun diploma's of getuigschriften en hun beroepservaring verband houden met het werkgebied waarop het onderzoek betrekking heeft, waarbij tevens in overweging is genomen dat het wenselijk is de posten bij de Commissie in een redelijke verhouding over onderdanen van de verschillende Lid-Staten te verdelen”, en dat zij na dit nader onderzoek zijn sollicitatie niet in aanmerking had kunnen nemen.

Op 5 maart 1982 deelde verzoeker de dienst Aanwerving mee, verrast te zijn door dit besluit. Hij wees erop, dat de motivering niet uit het besluit was op te maken, en vroeg voorts om nadere inlichtingen over de kwalificaties en bewijsstukken van de andere sollicitanten.

Op 26 maart 1982 liet de Commissie verzoeker weten, dat de jury zijn bewijsstukken nogmaals zou onderzoeken, met het oog op de toelating tot het schriftelijk examen.

Op 28 mei 1982 deelde het hoofd van de dienst Personeelszaken van de Commissie verzoeker mee, dat de jury, na een nieuw onderzoek van zijn sollicitatie en na bewijsstukken van de kandidaten onderling te hebben vergeleken, besloten had hem niet tot het schriftelijk examen toe te laten.

Het onderhavige beroep is tegen dit laatste besluit gericht.

3. Op 10 juni 1982 uitte verzoeker nogmaals zijn verbazing over dit besluit en vroeg hij wat de precieze motieven ervan waren.

Op 28 juni 1982 deelde de Commissie verzoeker mee, dat de jury achtereenvolgens twee selecties had verricht (toelating tot het vergelijkend onderzoek en toelating tot het examen), daarbij erop lettend dat het geografische element geen doorslaggevende factor zou zijn bij de beoordeling van de bewijsstukken van de sollicitanten, en dat verzoekers kwalificaties, ofschoon toereikend voor de toelating tot het vergelijkend onderzoek, niet zodanig waren, dat verzoeker na vergelijking met de bewijsstukken van de andere sollicitanten tot het examen kon worden toegelaten.

II — Schriftelijke behandeling en conclusies van partijen

Bij verzoekschrift neergelegd op 25 augustus 1982, heeft verzoeker het on-

derhavige beroep tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld. Hij concludeert dat het den Hove behage:

- het besluit van de Commissie van 28 mei 1982 om hem niet toe te laten tot het schriftelijk examen van vergelijkend onderzoek COM/A/325, nietig te verklaren;
- de Commissie te veroordelen om alle nodige maatregelen te nemen tot uitvoering van 's Hofs arrest;
- verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep ongegrond te verklaren, kosten rechtens.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft de Commissie evenwel verzocht, voor de terechtzitting de volgende vragen te beantwoorden:

- „1. Heeft de jury bij het opstellen van de lijst van de tot het examen toegelaten sollicitanten criteria gehanteerd die nauwkeuriger en beter hanteerbaar waren dan die waarvan sprake is in het verweerschrift van de Commissie (blz. 6)?
2. Heeft de jury moeilijkheden onderzocht bij de definitieve opstelling van de lijst van de tot het examen toegelaten sollicitanten (zij heeft immers niet gearzeld de dossiers van 818 sollicitanten die aanvankelijk waren afgewezen, opnieuw te onderzoeken) en zo ja, waarom?”

Het Hof heeft bij beschikking van 30 september 1982 besloten de zaak krachtens artikel 95, paragraaf 3, van het Reglement voor de procesvoering naar de Tweede kamer te verwijzen.

Wegens zijn gewijzigde samenstelling per 7 oktober 1982, heeft het Hof bij beschikking van die datum de zaak naar de Derde kamer verwezen.

III — Middelen en argumenten van partijen

A — *De ontvankelijkheid*

1. De *Commissie* stelt, dat het besluit van de jury om verzoeker niet toe te laten tot het schriftelijk examen, hem op 1 maart 1982 ter kennis is gebracht. Verzoeker bevestigde de ontvangst van dat bericht op 5 maart 1982.

Normaliter had verzoeker zijn beroep moeten instellen binnen een termijn van drie maanden na die datum. Bijgevolg zou het beroep, dat eerst op 25 augustus 1982 is ingesteld, in principe niet ontvankelijk moeten worden verklaard, aangezien het besluit van 28 mei 1982 slechts een bevestiging was van het eerdere besluit om hem niet tot het examen toe te laten.

De *Commissie* erkent evenwel dat verzoeker, aan wie bij brief van 26 maart 1982 was meegedeeld dat de jury zijn diploma's en getuigschriften nogmaals zou onderzoeken met het oog op zijn toelating tot het schriftelijk examen en hem haar nieuwe besluit zou meedelen, ervan mocht uitgaan dat de termijn van drie maanden eerst met dit tweede besluit zou ingaan.

Derhalve refereert de *Commissie* zich te dezen aan het oordeel van het Hof.

2. *Verzoeker* stelt, dat door de mededeling van de *Commissie*, dat de jury zijn diploma's en getuigschriften met het oog op zijn toelating tot het schriftelijke examengedeelte nogmaals zou onderzoeken en hem haar besluit zou meedelen, de beroepstermijn werd geschorst tot het moment waarop hem het besluit dat de examenjury na het nieuwe onderzoek zou nemen, werd meegedeeld.

Het ging dus niet om een louter bevestigende procedure, maar om een nieuw onderzoek, dat kon leiden tot een wijziging van de eerste conclusie waartoe de jury was gekomen.

Verzoeker is dan ook van mening, dat hij terecht heeft gewacht op het tweede besluit, dat hem op 28 mei 1982 ter kennis werd gebracht en dat zijn beroep, dat binnen drie maanden na die datum bij het Hof is ingediend, ontvankelijk is.

Het besluit om hem niet tot het schriftelijk examen toe te laten, is een hem bezwarend besluit en het lijdt geen twijfel dat hij er belang bij heeft ertegen op te komen.

B — *Ten gronde*

1. Motiveringsgebrek

a) *Verzoeker* baseert dit middel op vier verschillende argumenten:

— *In de eerste plaats* voert hij aan, dat elk individueel besluit van de administratie, zeker indien het bezwarend kan zijn, genoegzaam met redenen dient te zijn omkleed, zowel ingevolge een algemeen

rechtsbeginsel als krachtens de nauwkeurige verplichting die artikel 25 de communautaire administratie oplegt.

De betrokkene moet aan de hand van deze motivering kunnen uitmaken of hij terecht is afgewezen, dan wel of die afwijzing op grond van een bepaald gebrek onwettig is en uit dien hoofde kan worden bestreden.

Met name had de brief waarmee hem zijn afwijzing werd meegedeeld, volgens vaste rechtspraak van het Hof een, zij het ook maar summiere, op zijn persoon betrokken motivering moeten bevatten, alsook een aanduiding van de criteria op basis waarvan zijn diploma's en getuigschriften onvoldoende waren geacht.

Dit is in casu niet gebeurd, want de brief van 28 mei 1982 bevat geen enkele motivering.

— *In de tweede plaats* is dit gebrek aan motivering in casu strijdig met de formele voorschriften van de aankondiging van vergelijkend onderzoek, waarin is bepaald dat de sollicitanten persoonlijk in kennis worden gesteld van de gronden waarom zij niet tot het examen zijn toegelaten, en dat de jury criteria moet vaststellen op grond waarvan zij de getuigschriften van de sollicitanten zal beoordelen met inachtneming van met name de resultaten die voor het behalen van de academische graad werden behaald, alsook van de aard van de bijkomende ervaring. Het Hof nu heeft reeds geoordeeld, dat het vooraf bepalen van beoordelingsnormen de zekerheid moet verschaffen dat het onderzoek van de bewijsstukken objectief en vrij van willekeur is geschied (zaak 21/65, Morina, Jurispr. 1965, blz. 1333). Dit is een wezenlijk vormvoorschrift en in casu is er niets waaruit blijkt dat dergelijke normen zijn vastgesteld en in acht genomen, aangezien er niets over hun inhoud is meegedeeld.

— *In de derde plaats* moet de motivering tegelijk met het bezwarend besluit aan de betrokkene worden meegedeeld. Het motiveringsgebrek is niet gedekt wanneer de betrokkene in de loop van het geding, verneemt op welke gronden het besluit berustte.

Maar noch in haar antwoord van 28 juni 1982, noch in haar verweerschrift is de Commissie te dezen voldoende nauwkeurig; zij is dat overigens ook niet voor wat de objectieve criteria betreft op grond waarvan de jury tot het besluit is gekomen om hem niet tot het schriftelijk examen toe te laten.

— *In de vierde plaats* kunnen de argumenten waarmee de Commissie dit gebrek aan motivering tracht te rechtvaardigen, niet worden aanvaard:

— de omstandigheid dat de getuigschriften van de sollicitanten moeilijk met elkaar zijn te vergelijken, kan — gelijk het Hof heeft verklaard — geen reden zijn om te volstaan met een eenvoudige verwijzing naar artikel 5 van bijlage III bij het Ambtenarenstatuut, zonder te pogen tot een nadere analyse te komen of enig aanvullend selectie criterium te vermelden;

— het beginsel dat de werkzaamheden van jury's van vergelijkende onderzoeken geheim zijn, mag geen grond zijn om te weigeren objectieve gegevens en met name de normen voor de selectie in de eerste fasen van het onderzoek mee te delen.

Verzoeker preciseert overigens, dat hij niet verlangt te weten te komen hoe de beraadslagingen van de jury zijn verlopen, noch wat de bewijsstukken waren van ieder van de andere sollicitanten,

maar dat hij gewoon vaststelt, dat in het bestreden besluit elke verwijzing naar de door de jury vastgestelde normen ontbreekt, en dat hij trouwens zelfs indien hij die normen zou kennen, nog niet zou kunnen achterhalen waarom hij niet tot het schriftelijk examen is toegelaten.

Tenslotte, ook al mag men wegens het grote aantal sollicitanten niet verlangen dat de Commissie elke afgewezen sollicitant nauwkeurig de redenen van zijn afwijzing meedeelt, de Commissie kan zich daarachter niet meer verschuilen wanneer er een klacht wordt ingediend.

Verzoeker concludeert, dat het besluit van 28 mei 1982, zelfs de toelichtingen in de brief van 28 juni in aanmerking genomen, niet voldoende is gemotiveerd om eruit te kunnen opmaken waarom hij niet is toegelaten tot het schriftelijk examen van vergelijkend onderzoek COM/A/325.

b) De *Commissie* geeft toe dat het bestreden besluit summier is gemotiveerd, doch, gelet op het bijzonder grote aantal tot het vergelijkend onderzoek toegelaten sollicitanten (aanvankelijk 1 249 en, na een heronderzoek van een aantal sollicitaties, nog meer), meent dat deze motivering toch voldoende was.

Na erop te hebben gewezen dat de aankondiging van vergelijkend onderzoek een duidelijk onderscheid maakt tussen de toelating tot het vergelijkend onderzoek en de toelating tot het examen, gaat de Commissie nader in op de drie achtereenvolgens verrichte selecties:

Conform de aankondiging van vergelijkend onderzoek, volgens welke de jury de criteria moest vaststellen ter beoordeling van de getuigschriften van de sollicitanten, heeft de jury de volgende criteria in aanmerking genomen:

- het aantal te selecteren sollicitanten (tussen 350 en 450);
- de bepalingen van artikel 27 Ambtenarenstatuut;
- bij het vergelijkend onderzoek, de verschillen in de onderwijsstructuren van de Lid-Staten (met het oog op een afzonderlijke beoordeling van homogene en dus vergelijkbare groepen) en de beroepservaring, met inbegrip van de post-universitaire opleidingen en stages, in hun verscheidenheid en in hun verband met het gekozen werkgebied;
- de verklaringen van de sollicitanten ter zake van hun talenkennis.

De definitieve lijst van de tot het examen toegelaten sollicitanten is door de jury vastgesteld na onderlinge vergelijking, aan de hand van voornoemde criteria, van de sollicitatiedossiers van degenen die tot het vergelijkend onderzoek waren toegelaten.

Uiteindelijk werden 509 sollicitanten toegelaten tot het schriftelijk examen en gelet op dit grote aantal, kon de jury onmogelijk aan elk van de afgewezen kandidaten uiteenzetten waarom zij precies

de voorkeur had gegeven aan elk van de 509 geselecteerden.

Omtrent de mededeling van de criteria die de jury bij de selectie van de tot de examens toe te laten sollicitanten had vastgesteld en gehanteerd, stelt de Commissie dat verzoeker daar niet om heeft gevraagd en dat hij, als hij dat zou hebben gedaan, een antwoord zou hebben gekregen.

In dupliek voegt de Commissie hieraan toe, dat bij die feitelijke onmogelijkheid van een mededeling nog een juridische onmogelijkheid kwam; had immers de jury de concrete gronden van haar besluit meegedeeld, dan had zij verzoeker onvermijdelijk inlichtingen moeten verstrekken waaruit deze conclusies kon trekken over het verloop van de beraadslagingen van de jury, of, meer nog, over de diploma's en bewijsstukken van elk van de andere sollicitanten, wat strijdig is met het in s' Hofs rechtspraak erkende beginsel, dat de werkzaamheden van de jury geheim zijn.

De reden waarom de jury verzoeker niet tot het schriftelijk examen heeft toegelaten, is geen andere dan die welke aan verzoeker is meegedeeld: na een vergelijkend onderzoek van zijn sollicitatiedossier met dat van de andere sollicitanten, die wel tot het schriftelijk examen zijn toegelaten, was de jury van oordeel dat verzoekers bewijsstukken niet voldoende waren om hem tot het examen toe te laten. Dit besluit was het resultaat van een globale beoordeling waarbij alle relevante elementen in aanmerking zijn genomen, met name de aard van verzoekers universitaire diploma's, mede gelet op het door verzoeker gekozen werkgebied. Het geografische aspect heeft bij de beoordeling van de bewijsstukken van de sollicitanten geen doorslaggevende rol gespeeld.

2. Schending van het gelijkheidsbeginsel

a) In zijn verzoekschrift stelt verzoeker, dat zelfs wanneer de examenjury meer selectieve criteria vaststelt voor de beoordeling van de bewijsstukken en de aard van de aanvullende beroepservaring, alle sollicitanten toch op voet van gelijkheid en zonder discriminatie moeten worden behandeld.

Verzoeker zegt echter te weten dat een andere sollicitant (mevrouw Pelligrini), met minder diploma's, een lagere rang in de Belgische administratie en minder beroepservaring dan hij, tot het schriftelijk examen is toegelaten.

Hieruit blijkt dat hij (zoals trouwens ook de heer Warêgne) is gediscrimineerd en dat de afwijzing van zijn sollicitatie zowel ongegrond als gespeend van objectiviteit is.

b) In haar verweerschrift betwist de *Commissie* dat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden:

- wat Warêgne betreft, deze is zowel tot het vergelijkend onderzoek als tot het schriftelijk examen toegelaten, nadat zijn diploma was erkend als een diploma van universitair niveau;
- wat Pellegrini betreft, was de beslissing van de jury, zowel gelet op de vereisten betreffende de diploma's als gelet op die betreffende beroepservaring, ten volle gerechtvaardigd, vooral omdat de rang van een sollicitant in de nationale administratie in casu van weinig belang is.

c) In repliek stelt *verzoeker*, dat hij zowel ten opzichte van Warègne als ten opzichte van Pelligrini is gediscrimineerd:

— In het geval Warègne kunnen de verklaringen van de Commissie niet worden aanvaard; dat Warègne tot het schriftelijk examen is toegelaten nadat een onderzoek was verricht naar het universitaire niveau van zijn diploma, is een drogreden, die in werkelijkheid een aantal door verzoeker genoemde feiten moet verhullen.

Zo gezien moet de uitzonderings- en voorkeursbehandeling die aan Warègne is te beurt gevallen, ook hemzelf worden gegund, indien men hem niet wil discrimineren.

— Wat het geval Pelligrini betreft, is het onjuist te zeggen, zoals de Commissie doet, dat verzoeker primair jurist is en slechts een aanvullend diploma in de economische wetenschappen heeft.

Verzoeker verklaart, twee gelijkwaardige diploma's te bezitten en zowel jurist als econoom te zijn. Bovendien heeft hij in zijn beroepsuitoefening als inspecteur van Financiën tal van werkzaamheden en taken vervuld met een evenzeer economisch als juridisch karakter, meestal als begrotings-, financieel en economisch deskundige, en bracht de aard van zijn functie grote verantwoordelijkheden mee.

Uit een en ander blijkt duidelijk dat verzoeker voor de aan het te bekleeden ambt verbonden functies beter geplaatst is dan Pelligrini.

d) In dupliek zet de *Commissie* gedeetailleerd uiteen, hoe de sollicitatie van Warègne is onderzocht en welk gevolg

eraan is gegeven, en betwist zij verzoekers beweringen, die gebaseerd zouden zijn op een eenvoudige materiële vergissing in haar verweerschrift.

Wat het geval Pelligrini betreft, herhaalt de Commissie, dat de jury, gelet op de respectieve diploma's en beroepservaring van de twee sollicitanten en op de door verzoeker in zijn sollicitatieformulier verstrekte inlichtingen, er in het kader van haar ruime beoordelingsvrijheid van mocht uitgaan, dat verzoeker zowel qua opleiding als wegens zijn latere publicaties in de eerste plaats jurist en pas in de tweede plaats econoom was. Waar het ging om de aanwerving van mensen de functies op het gebied van de openbare financiën/boekhouding/audit zouden moeten uitoefenen, diende de voorkeur te worden gegeven aan sollicitanten die in de eerste plaats econoom waren, zoals Pelligrini, die licentiate is in de toegepaste economische wetenschappen en geaggregeerde voor het hoger middelbaar onderwijs (economische wetenschappen).

3. Kennelijke dwaling feitelijk en rechtens

a) *Verzoeker* veronderstelt dat onvoldoende aandacht is geschonken aan zijn diploma's en beroepservaring, en verklaart veel betere kwalificaties te bezitten dan in de bijzondere voorwaarden van het vergelijkend onderzoek werden verlangd.

Daaruit concludeert hij dat de jury, indien zij niet een kennelijke beoordelingsfout had gemaakt, hem tot het schriftelijk examen had moeten toelaten.

b) Volgens de *Commissie* verwacht verzoeker in dit middel de toelating tot het vergelijkend onderzoek met de toelating

tot het examen. Uit al het voorgaande blijkt niets van een eventuele discriminatie van verzoeker of van een kennelijke beoordelingsfout die de jury zou hebben gemaakt door hem niet tot het schriftelijk examen toe te laten.

Zij beklemtoont tenslotte zelf generlei kennelijke dwaling, feitelijk of rechtens, te hebben begaan.

IV — Schriftelijke antwoorden van de Commissie op vragen van het Hof

1. Op de *eerste vraag* antwoordt de Commissie, dat de jury het niet nodig heeft geacht criteria te formuleren die nauwkeuriger of beter hanteerbaar waren dan die welke zij reeds had vastgesteld, temeer daar in de aankondiging van vergelijkend onderzoek reeds andere criteria waren vastgesteld en de jury in feite bijkomende criteria ter zake van opleiding, beroepservaring en talenkennis in aanmerking heeft genomen.

2. Op de *tweede vraag* antwoordt de Commissie, dat de jury tussen 15 en 19 maart 1982 heeft beslist op de klachten van de niet tot het vergelijkend onderzoek of het schriftelijk examen toegelaten sollicitanten. De jury heeft alle sollicitaties van personen die wel tot het vergelijkend onderzoek, maar niet tot het examen waren toegelaten, opnieuw onderzocht. Daarentegen heeft zij de sollicitaties van degenen die niet tot het vergelijkend onderzoek waren toegelaten, en van degenen die al wel tot het schriftelijk examen waren toegelaten, niet aan een nieuw onderzoek onderworpen.

V — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 21 april 1983 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoeker, vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. Andersen, advocaat.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 19 mei 1983 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 25 augustus 1982, heeft R. Verzyck beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen, strekkende tot nietigverklaring van het besluit van 28 mei 1982 waarbij de directeur Personeelszaken van de Commissie hem mededeelde dat de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/325 had besloten hem niet toe te laten tot de examens van dat vergelijkend onderzoek, alsmede tot veroordeling van de Commissie om alle nodige maatregelen te nemen ter uitvoering van 's Hof's arrest.

- 2 Het betrokken vergelijkend onderzoek was een algemeen vergelijkend onderzoek aan de hand van schriftelijke bewijsstukken en een examen voor de vorming van een reserve van administrateurs in de rangen 7 en 6 van categorie A. Volgens de aankondiging van het vergelijkend onderzoek, gepubliceerd in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 12 september 1981, moesten de sollicitanten een volledige, met een diploma afgesloten universitaire opleiding hebben op een gebied waarop het vergelijkend onderzoek betrekking had, een bijkomende ervaring van twee jaar, verkregen na het behalen van het diploma en verband houdend met het gekozen werkgebied, alsmede een bepaalde talenkennis.

- 3 Verzoeker stelde zich op 30 november 1981 kandidaat voor dit vergelijkend onderzoek, waarvoor zich in totaal 2 264 sollicitanten aanmeldden, en koos daarbij het werkgebied openbare financiën/boekhouding/audit. Blijkens verzoekers sollicitatiedossier was hij adjunct-inspecteur van Financiën bij de Belgische overheid, na sedert 1978 verscheidene verantwoordelijke posten op verschillende ministeries te hebben bekleed, was hij licentiaat in de rechten en in de economische wetenschappen en bezat hij de in de aankondiging van vergelijkend onderzoek vereiste talenkennis.

- 4 Bij brief van 1 maart 1982 deelde het hoofd van de afdeling Aanwerving hem evenwel mee, dat de jury, na in eerste instantie te hebben vastgesteld dat hij voldeed aan de voorwaarden voor toelating tot het vergelijkend onderzoek, vervolgens de bewijsstukken van de sollicitanten nader had onderzocht, onder meer om na te gaan in hoeverre hun diploma's en beroepservaring verband hielden met het gebied waarop het onderzoek betrekking had, waarbij tevens in overweging was genomen dat het wenselijk was de posten bij de Commissie in een redelijke verhouding over onderdanen van de verschillende Lid-Staten te verdelen, en dat de jury op grond van dit nader onderzoek zijn sollicitatie niet in aanmerking had kunnen nemen.

- 5 Op 5 maart 1982 schreef verzoeker aan de dienst Aanwerving van de Commissie, dat hij verbaasd was over het te zijnen aanzien genomen besluit, uit de tekst waarvan niet viel op te maken op welke motieven het precies berustte; bovendien verzocht hij om nadere inlichtingen over de kwalificaties en bewijsstukken van andere sollicitanten.

- 6 Op 26 maart 1982 liet de Commissie aan verzoeker weten, dat de jury zijn bewijsstukken nogmaals zou onderzoeken met het oog op de toelating tot het examen.
- 7 Op 28 mei 1982 deelde de directeur Personeelszaken van de Commissie aan verzoeker mee, dat zijn sollicitatiedossier nogmaals was onderzocht, doch dat hij niet tot het schriftelijk examen was toegelaten. Het onderhavige beroep is tegen dit besluit gericht.

De conclusies strekkende tot nietigverklaring van het besluit van 28 mei 1982

De ontvankelijkheid

- 8 De Commissie trekt de ontvankelijkheid van deze conclusies in twijfel, maar refereert zich op dit punt tenslotte aan het oordeel van het Hof. Zij wijst erop, dat het besluit van de jury om verzoeker niet tot het schriftelijk examen toe te laten, hem is meegedeeld bij brief van 1 maart 1982 — waarvan verzoeker de ontvangst op 5 maart bevestigde —, dat het besluit waarvan beroep in werkelijkheid een zuiver bevestigend besluit was. Derhalve zou het op 25 augustus 1982 ingeschreven beroep tardief en niet ontvankelijk zijn.
- 9 Doch zoals de Commissie toegeeft, werd verzoeker bij brief van 26 maart 1982 ervan in kennis geteld, dat de jury zijn diploma's en getuigschriften opnieuw zou onderzoeken met het oog op zijn toelating tot het schriftelijk examen, en dat zij hem haar nieuwe besluit zou meedelen. Voorts blijkt uit het dossier, dat de jury op dat ogenblik had besloten, meer dan 800 sollicitatiedossiers aan een geheel nieuw onderzoek te onderwerpen.
- 10 Voor het Hof is het dan ook duidelijk, dat het besluit van 28 mei 1982, dat is genomen na een nieuw algeheel onderzoek van de situatie van verzoeker en vele andere sollicitanten, volledig in de plaats is getreden van het besluit van 1 maart 1982 en niet als een zuiver bevestigend besluit is aan te merken.
- 11 Aan de door de Commissie geuite twijfels dient derhalve te worden voorbijgegaan.

Ten gronde

- 12 Ten gronde voert verzoeker drie middelen aan, respectievelijk ontleend aan gebrek aan motivering, schending van het gelijkheidsbeginsel, en kennelijke dwaling, waardoor het besluit van 28 mei 1982 ongeldig zou zijn.

Gebrek aan of onvoldoende motivering

- 13 Het bestreden besluit luidt als volgt: „Zoals vermeld in mijn brief van eind maart 1982, heeft de jury van het vergelijkend onderzoek uw sollicitatiedossier nogmaals onderzocht. Tot mijn spijt moet ik u meedelen dat de jury, na de bewijsstukken van de kandidaten onderling te hebben vergeleken, besloten heeft u niet tot het schriftelijke examen toe te laten.”
- 14 Waar de Commissie zich ter rechtvaardiging van het bestreden besluit beroept op de noodzaak het beginsel inzake het geheim van de beraadslagingen van de jury te eerbiedigen, moet worden geantwoord dat, gelijk het Hof overwoog in zijn arrest van 28 februari 1980 (zaak 89/79, Bonu, Jurispr. 1980, blz. 553), de eerbiediging van dat geheim weliswaar meebrengt dat de opvattingen der individuele juryleden niet ruchtbaar mogen worden en dat gegevens, verband houdende met beoordelingen, de kandidaten persoonlijk dan wel in vergelijking met andere kandidaten betreffende, niet aan de openbaarheid mogen worden prijsgegeven, doch dat dit beginsel de jury niet ontslaat van de verplichting de bij de selectie aan de hand van de getuigschriften afgewezen kandidaten tenminste een summiere opgave van de redenen van dat besluit te verstrekken.
- 15 In de tweede plaats, aldus reeds het Hof in zijn arrest van 26 november 1981 (zaak 195/80, Michel, Jurispr. 1981, blz. 2861), heeft de verplichting om een bezwarend besluit te motiveren, ten doel het Hof in staat te stellen toezicht uit te oefenen op de wettigheid van het besluit, en de betrokkene voldoende gegevens te verschaffen om vast te stellen of het besluit gegrond is dan wel een gebrek vertoont op grond waarvan de wettigheid kan worden betwist.
- 16 Bij de beoordeling van deze motiveringsplicht dient evenwel rekening te worden gehouden met de verschillende niveaus en typen van vergelijkende on-

derzoeken en vooral ook met het aantal kandidaten dat zich ervoor heeft aangemeld. Bij vergelijkende onderzoeken met een groot aantal deelnemers dient de motivering van de afwijzingen niet zo uitvoerig te zijn, dat de werkzaamheden van de jury en de arbeid van de personeelsadministratie er in onaanvaardbare mate door wordt verzwaard. Rekening houdend met de praktische problemen waarvoor een jury zich bij een groot aantal kandidaten voor een vergelijkend onderzoek geplaatst ziet, is er geen bezwaar tegen, dat zij de kandidaat aanvankelijk enkel iets meedeelt over de criteria en het resultaat van de selectie, en eerst later een individuele toelichting geeft aan de kandidaten die daar uitdrukkelijk om vragen; de jury dient er echter op toe te zien, dat die individuele informatie wordt verzonden vóór het verstrijken van de in de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut bedoelde termijn, zodat de betrokkenen desgewenst van hun recht gebruik kunnen maken.

- 17 Uit de hierboven geciteerde tekst van het bestreden besluit blijkt, dat dit zelfs niet de algemene criteria ter beoordeling van de bewijsstukken van de sollicitanten vermeldt, noch de resultaten van de selectie, en dat het geen enkel element, hoe summier ook, van een individuele redengeving bevat. Een dergelijk besluit kan derhalve niet worden geacht met redenen te zijn omkleed, en de verweermiddelen van de Commissie, betrekking hebbende op het grote aantal sollicitanten, de materiële onmogelijkheid om de afwijzingen nauwkeuriger te motiveren, en de omstandigheid dat verzoeker niet uitdrukkelijk om mededeling van de beoordelingscriteria van de jury heeft gevraagd, kunnen derhalve niet worden aanvaard.
- 18 Uit het voorgaande volgt, dat verzoekers vordering moet worden toegevoegd, zonder dat het nodig is op zijn andere middelen in te gaan.

De conclusies strekkende tot veroordeling van de Commissie om de maatregelen te nemen tot uitvoering van dit arrest

- 19 Het Hof kan niet zonder inbreuk te maken op de prerogatieven van het administratief gezag, een gemeenschapsinstelling veroordelen om de maatregelen te nemen ter uitvoering van een arrest waarbij een besluit om een sollicitant niet tot een vergelijkend onderzoek toe te laten, wordt nietigverklaard.

20 Deze conclusies zijn bijgevolg niet ontvankelijk.

Kosten

21 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien de Commissie op de wezenlijke punten in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtsdoende:

1. Verklaart nietig het besluit van 28 mei 1982, waarbij de Commissie R. Verzyck mededeelt dat de jury van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/325 hem niet heeft toegelaten tot de examens van dat vergelijkend onderzoek.
2. Verwerpt het beroep voor het overige.
3. Verwijst de Commissie in de kosten van het geding.

Everling

Galmot

Kakouris

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 9 juni 1983.

Voor de griffier
J. A. Pompe
adjunct-griffier

De president van de Derde kamer
U. Everling